

89

вани от мечтатаси да освободят Гроба Господен, ту самонадеяни и весели рицари и сержанти, жаждаци за първи път да вкусят от магията и примамките на Итока. Селяни и градски^к люде се стичаха към известните пазари на главния друм, който водеше от Белград през София за Константиновград и носеха убити зайци, пресни яйца и плодове, овни и телета, брашно, мед, месо. Чужденците плащаха прескъпи цени и българите пълнеха кожените си кесии с тежки дукати, лъскави хиперпери, сребърни марки, жълти флорини, венециански лири и матапани, златни унци...

Много войски и чуждоземни вождове бяха виждали българите да минават през земите им: на път от Изток към Запад и обратно, ала новият гост на царя не приличаше нито на един от ония сурови и смели рицари, които бяха държали държава и скиптер връз престола на Света София. Младият император Роберт не напомняше с нищо нито благородните си вуйчовци: благочестивия Бодуен и храбрия Анри, нито дръзновения си баща Пиер дьо Куртене, изменчески убит от кир Тодор Епирски. Вместо да язди кон, както подобава на рицар и венценосец, той пътуваше удобно изтегнат връз меките постилки на широка кочия, теглена от четири чифта червени коне. Заграден с весели дами, размивачи, трубадури, готвачи, музиканти, жонглъри и лекари, той мразеше от цялата си душа несгодите, умората и досадата. Затова винаги се грижеше да бъде запасен със жени, вино и смях, с цярове и редки лакомства. Само приготовленията за пътуването му от Намур до Константиновград, бяха траяли близо цяла година.. След като премина Алемания, Роберт отседна в двора на сестра си - венгерската кралица Иоланта и там остана цяла зима сред тържествата, които бе устроил в негова чест крал Андрея. След това, в началото на пролетта, той бе прекарал няколко седмици при сръбския крал Стефан Първовенчани.

А сега шумното и великолепно шествие приближаваше стените на Средец, където го чакаше в пронията си севастократор Александър, с